

G. Teodorescu Kirileanu

Serim - Serim
Serim 118
Serim 124

Nu se împrumută acasă.

SEZANȚA

Revistă pentru literatură și tradițiuni populare

DIRECTOR: ARTUR GOROVEI

Membri fondatori: **N. Vasiliu**, învățator, Crucea-Broșteni; **C. Pavilescu**, inv. Mădeiu; **I. Daniilescu**, inv. Farcăș; **M. Lupescu**, inv. Broșteni.

ANUL I.

1 Martie 1892

No. 1.

Fără îndoială, avem una din cele mai frumoase literatură populare și cu toate acestea, până acuma, nici o revistă specială.

Folkloriștii noștri, dacă nu sînt destul de cuprinși ca să-și publice colecțiunile și studiile lor în volum, sînt nevoiți a le răzleți prin felurite reviste și foi periodice, foarte a-nevoios de găsit pentru cercetător.

Dînd la iveală această revistă, menită numai și numai pentru literatura populară, credem că îndeplinim așteptarea multora și că vom aduce un folos, orî cît de mic ar fi, folklorului român.

Revista noastră, deschisă tuturor fără nici o deosebire, și-a asigurat colaborarea a multor persoane destoinice în ale poporului, atît din România liberă cît și din părțile ei subjugate, așa că în ea se va oglindi toată cugetarea și istețimea minții neamului nostru.

Mai toate-dacă nu toate-colecțiunile de literatură populară publicate până acuma, păcătuiesc prin acea că culegătorii, orî și-au îngăduit să prefacă, ceea ce au cules, după simțul lor estetic, simț care de multe orî îi dă de zmințeală, orî, ceea ce-i mai rău, nu au cules de-adreptul din gura poporului, ci au auzit d

pe la lautar, buna-oară din
BIBLIOTECA
DOCUMENTARA
ORAȘUL PIATRA NEAMȚ

4092 / 12.954

tre cari cei mai mulți fiind țigani, schimonosesc tot ce le vine în auz.

Noi ne vom da sîrguința să luăm totul de la izvor. Cea mai mare parte din colaboratori fiind învățători sătești, avem o chizășie pentru curăția materialului nostru.

Și acuma, cînd am spus ținta ce urmărim, avem dreptul să tragem nădejdea că năzuința noastră va fi luată în bine și va avea sprijinul tuturor.

DIRECȚIUNEA

APEL CĂTRĂ ÎNVĂȚĂTORI

Ne am unit mai mulți tovarăși, spre a scoate o revistă în care să dăm la iveală produsele literare ale poporului român.

Asemenea reviste în alte țări există de mult; la noi, însă, nimeni nu s-a gândit la așa ceva.

Colecțiunile diferiților culegători nu sînt de cît, aș putea zice cu siguranță, niște mici fragmente din marea carte a literaturii poporului, dacă nî-am închipui toată literatura și știința poporană strînsă la un loc.

Am voi ca revista noastră «Șezătoarea» pe care o botezăm cu nume țărănesc și pe care n-o scoatem în scop de cîștig, să coprindă literatura poporului din toate unghiurile țării, și chiar din toate locurile locuite de romîni, de va fi cu putință.

Am voi ca revista noastră să fie copie credincioasă a științei și a literaturii poporului; am voi ca în jurul ei să grupăm pe toți dascălii rurali, singurii cari sînt în contact direct cu poporul și singurii cari cunosc și ar putea culege: cîntece, povești, glăcitori, credințe, tradiții, știință populară, medicină de la babe zise și doftoroaele satelor, superstiții, descîntece, ș. a., cari variază după localități.

Cătră voi, frați învățători, cari de și aveți destule sarcini de îndeplinit, totuși veți găsi timp să culegeți drăguțele produse literare ale poporului, îndreptez un viū și călduros apel, rugându-vă a ne da mână de ajutor în întreprinderea noastră și a ne trimete materie de publicat, înștiințându-vă că fie-căruiă din Domnia-Voastră îi sînt deschise coloanele revistei «Șezătoarea» spre a publica orî-ce produs literar din popor.

Publicînd produsele literare ale poporului, copiem știința lui; cerem deci ca orî-ce cîntec, poveste, gîcitoare etc. să fie culeasă întocmai cum o știe poporul.

Marî serviciū am aduce învățaților cu munca noastră și mult bine generațiilor viitoare, cari nu vor mai avea fericirea de a putea culege ceea ce noi găsim astăzi, căci produsele literare poporane se pierd, după cum și geniul lui Eminescu ne previne în «Doina»:

•Toate cîntecele pier•.

Cît ne privește pe noi, iști cari ne încercăm a scoate o asemenea revistă, siguri să fiți, iubiților frați, că nimic nu vom cruța spre a ne ajunge la țintă.

La lucru și să probăm că ne pricepem și la alte trebi ca și în școală!

M. LUPESCU

Învățător, Broșteni (Suceava).

MOȘNEAGUL DE AUR

(Poveste)

A fost un împărat; el umbla în tot deauna la vînat. Intr-una din zile a vînat un moșneag de aur. L-a adus acasă și l-a închis într-o odaie. În odaia de alături se ședea

și un băiat al împăratului, care numai pe dînsul îl avea.

După ce a închis pe moșneag în odaie, a pus să facă pregătiri. A făcut bucate, a adus lăutari, și el a plecat să poftască la dînsul pe toți prietenii săi, ca să le dea o petrecere și să vadă și ei ce lucru scump a vînat el. Băiatul seu, se tot juca cu o suliță în odaia sa, și fiind că odaia sa era despărțită numai prin părete de odaia unde era închis moșneagul, a scapat sulița pe fereastră în odaia moșneagului. Băiatul a început a se ruga la moșneag ca să-i dea sulița ; dar moșneagul i-a zis că, dacă i-a da drumul din odaie, el îi dă sulița. Băiatul, numai de cît s-a dus și a dat drumul moșneagului ; însă moșneagul cînd a a eșit din odaie, a pus pecetea sa pe călcăiul băiatului, i-a dat sulița și el s'a dus în treaba lui.

Cînd vine împăratul cu o mulțime de împărați și de boeri, iea moșneagu de unde nu-i. Incepe să bată slugile și să le întrebe că cine a dat drumu moșneagului ? Dar băiatul răspunde : nu mai bate, tată, slugile, că eu i-am dat drumul. Impăratul atunci s-a sfătuit cu ceilalți împărați și boeri, că ce să-i facă băiatului ? Să-l omoare, fiind-că l-a dat de o așa mare rușine. Dar un boer mai bătrîn zise : »Nu-l omorî, ci dă-i bani de cheltuială și haine de preme-neală și trăsura de porneală, și să se ducă să-ți aducă moșneagul de unde va ști».

Impăratul i-a dat două stamboale de galbeni și i-a înhămat la o trasura doi cai, i-a dat un țigan vizitiu și l-a trimis să-i aducă moșneagul.

Atunci băiatul a plecat. A mers, a mers..... și a ajuns într-o pădure mare. De la un loc, țiganul a pus gînd să omoare pe băiat.

Un cal de la trăsura era năsdraivan și-i spunea băiatului : »A pus gînd, să te omoare, țiganul, dar tu făgădu-ește-î că-î dai o stamboală de galbeni«.

— Măi țigane, știî ce-am gîndit eu ? Să-ți dau și ție o

stamboală de galbeni.

— Ce-ai gândit, ai gândit bine, cucoane.

De aici pleacă înainte prin pădurea întunecoasă.

Maî merge ce maî merge și iar pune în gând țiganul să omoare pe băiat; dar calul iar îi spune: »Maî dă-i și ceea stamboală de galbeni, că țiganul iar a pus în gând să te omoare«.

Atunci băiatul zice iar :

—Măi țigane, știi ce am gândit eu? Să-ți dau și cealaltă stamboală de galbeni.

—Vizitiul îi răspunde : Ce ai gândit, ai gândit bine cucoane.

Și mergînd maî departe prin pădurea cea deasă și întunecoasă, țiganul ear își pune în gând să-l omoare; dar calul îi spune: »A gândit țiganul să te omoare, dă-i trăsura cu caii«.

Băiatul iar zise cătră țigan:

—Măi țigane, știi ce-am gândit eu? Să-ți dau trăsura cu caii.

—Ce-ai gândit, ai gândit bine, cucoane.

Maî merge înainte; pădurea nu se maî gătește, de ce merge, de ce maî tare se îndesește. Țiganul iar pune gând să-l omoare.

Calul iar îi spune băiatului. Băiatul ne maî avînd acum ce să-i maî dee, îi zice :

—Măi țigane, na-ți straiiele mele și fii tu boer în locul meu și eu să mă fac vizitiu în locul tău.

—Ce-ai gândit, ai gândit bine, cucoane.

Se îmbracă țiganul bine cu straiiele băiatului, se face boer și băiatul se îmbracă cu ale țiganului, și se face vizitiu. După aceea mergînd maî înainte, ies din pădure și ajung la un oraș.

Acolo trage în gazdă la un boer mare.

Țiganul se duce sus la boer, vizitiul rămîne la cai. A

doua zi era duminică. Boerul de gazdă avea obiceiul ca în toată duminica mai înainte de a se duce la biserică să dea câte un galben la toate slugile. Boerul dătea și musafirului doi galbeni : unul pentru dînsul și altul pentru vizitiu, zicîndu-i că așa dă el în toată Duminica mai înainte de a se duce la biserică.

Țiganul iea galbenii și-i pune în buzunar, și apucă pe vizitiu la bătaie. Vizitiul începe a se vaita. Boerul de gazdă, auzind, iese afară și-l întreabă, că de ce bate vizitiul? El răspunde: »Am vrut să-i dau galbenul care mi l-ai dat să i-l dau și el mi-a zis : »Ei ! mie nu-mi trebuie galbenul boerului că eu dacă oi vrea, îi aduc o vacă de aur cu vițelul de aur«. Atunci boerul i-a poruncit să se ducă să-i aducă, că dacă nu, îl taie.

Băiatul a plecat atunci supărat pe drum înainte, și dînd într-o pădure, acolo se-ntâlnește cu moșneagul cel de aur pe care-l liberase el.

—Unde te duci băete, așa de trist și supărat, îl întreabă moșneagul?

—Mă duc că mă bate un talhar de țigan de geaba; zice că să-i aduc o vacă cu vițelul de aur.

Moșneagul atunci îi zice : »Mai băete ia să vedem n-ai tu vr-un semn la picior? Caută băetul, îl vede cu pecetea la picior și îi zice: »tu ești acela care mi-ai dat drumu mie Aide să-ți dau eu o vacă de aur cu vițelul de aur, de care ți-a plăcea«.

Merge băiatul și iea vaca și o duce la boer.

Dar moșneagul avînd trei fete, cea mai mare fată îi face băiatului și un rînd de strac, și se-mbracă și pleacă cu vaca la boer.

Boerul îl întreabă: »Da de unde ai adus tu, măi băete, vaca asta«?

—De unde mi-a dat-o Dumnezeu, răspunde băiatul.

În a doua Duminică, boerul de gazdă ear pleacă la bi-

serică, și mai înainte de a pleca dă la fie-care, după obiceiul lui, cîte un galben, și dă și musafirului doi, ca să ducă și vizitiului unul. El pune bani în buzunar și apucă la bataie pe vizitiu.

Vizitiul începe a se vaita; iar boerul de gazdă iese afară și-l întreabă: »Ce-ți bați vizitiul, cucoane«?

—Cum să nu-l bat, dacă a zis că nu-î trebuie galbenu D-tale, că el ți-a aduce o păreche de boi de aur. Atunci boerul îi poruncește ca să-î aducă o păreche de boi de aur, de unde va ști.

Băiatul pleacă supărat și se întâlnește iar cu moșneagul de aur.

—Ce cauți băete? ce ești așa de supărat? îl întreabă moșneagul.

—D-apoi cum n-oi fi supărat, dacă mă bate un tâlhar de țigan de geaba; zice ca să-î aduc o păreche de boi de aur, că altfel mă taie.

—Nu fi supărat, băete, aide că-ți dau eu o păreche de boi, care ți-a plăcea.

Fata moșneagului, cea mijlocie, îi mai făcu băiatului un rînd de straiе, toate cusute cu fir.

Băiatul se îmbracă cu straele, iea boii de aur și vine la boer. Boerul cînd îl vede, îl întreabă: »De unde ai adus, băiete, boii ăștia? cine ți i-a dat?»

—Dumnezeu mi i-a dat, răspunse băiatul.

Dar țiganul a rămas pe gînduri, cînd a văzut pe băiat așa de îmbracat și c-a adus și boii de aur.

A treia Duminică, boerul de gazdă mai dă iar doi galbeni musafirului, ca să dea și vizitiului unu. El pune galbenii iar în buzunar și se duce la vizitiu și-l iea la bataie. Vizitiul începe a se văita. Boerul iese afară și întreabă: Ce bați cucoane vizitiul?

—Cum nu l-oi bate, dacă nu primește galbenul D-tale; zice că el ți-a aduce un cal de aur și cu șaua de aur.

Boerul de gazdă îi poruncește, numai de cît, ca să-î aducă un cal de aur cu șaua de aur, c-apoi altmintrelea îl va tăia.

Băiatul iar pleacă trist, și ajunge iar la locul acela, ca să se întâlnească cu moșneagul. Moșneagul iar îl întreabă: »Ce ești așa de trist băete? Ce cauți?»

— Cum să nu fiu trist, dacă mă bate țiganul; zice ca să-î aduc un cal de aur cu șaua de aur.

—Aide, băete, să-ți dau din herghelia mea un cal de aur cu șaua de aur, zise moșneagul.

Îi dă calul; și fata cea mai mică îi coase un rînd de straiie numai cu petre scumpe bătute. Băiatul se îmbracă cu straiiele, încalecă pe cal și vine la boer. Cînd a intrat pe poartă, țiganul a rămas încremenit; iar boerul nu mai îndrăznea să vorbească cu dînsul de frumuseța lui.

—Iată că v-am adus și un cal de aur, zise băiatul, și povestește boerului despre întîmplările lui cu țiganul.

Auzind boerul, puse slugile de prinse pe țigan; puse un cazan cu lapte să fearbă pe foc și cînd clocotea, a turnat pe țigan în cazan. Boerul atunci și-a dat fata după băiatul cel de împărat. Băiatul s'a dus la tata-seu cu vacă de aur, boi de aur și cal de aur și cu mireasa lui. Tată-seu, cînd l-a văzut, a făcut și mai mare petrecere și s-a înveselit mult timp.

Culeasă de R. MARINESCU

C Î N T E C E

1 Frunzușoara trei migdale,
colo-n jos puică pe vale
este o casă mindră mare
cu ușa de cătră vale
cu ferestă de cătră soare

merg fetele-n șezătoare.
Toate beu, se libovese;
numai fiica gazdei,
nici nu bea, nici nu minînă,
numai umblă și se primblă,

de la ușă până la masă,
e-o naframă de matasă,
e-un firuț de aur trasă.

—Da eu, cum nu m-oîu primbla
că la mine a venit,
fecioraș de împărat,
și tu tată, nu m-ai dat.

—Draga tatei, fica tatei,
la cinstita-mpărăție,
trebuie multă avuție;
la trei cumnăței,
trebuie trei cai gătaței;
la cinstitu împărat,
trebuie un cal frumos gatat
tot cu aur suflat;
la cinstita-mpărăteasă,
trebuie rochiî de matasă,
e-un firuț de aur trasă.

* * *

2 Frunzușoara bobovnic,
de geabă mă țin voinic,
dacă n-am arme să-ncing,
și cal bun să-l incalic.
Din Siret și până-n Piatră
este-o cale depărtată;
în târgul Focșanilor
șatrele țiganilor,
potcovala cailor.
La o șatră mai din coace,
badea calu-și potcovea,
puica ședea și-l privea,
de lacrămî abea-l zărea.
Bade unde te gătești
de murgul ți-l potcovești,
cu potcoave de argint,
ca să ție la fugit;
caele de sîrmă groasă,
să ție la piatră deasă?
Taci puică nu mă-ntreba;

dă-mi mai bine colanul tău
să m-aruic pe murgul meu.
Puica, colanul și-a dat
el pe murg s-a aruncat,
ziua buvă și-a luat:

—Rămăi, puică sănătoasă,
ca o garofă frumoasă,
ca o pară germănoasă.

—Du-te bade sănătos
ca un trandafir frumos,
ca un măr putregăios.
ce pică jos și putrezește,
nimăruî nu trebuiește.
Du-te, bade, fătul meu
să te-ajungă dorul meu,
unde o fi glodul mai rău;
să te-ajungă jalea mea
unde a fi calea mai grea;
mina stîngă să ți-o frîngă;
mina dreaptă, să-ți sclintească
limba-n gură să-ți muțască;
să duci friul cu dinții,
sa mîi calul ca muții,
să te vadă părinții;
să-ți aduci badiț-aminte
că-i blăstăm de oare-unde;
nu-i blăstăm de la măicuță
că-i blăstăm de la drăguță.
Bade, bade fătul meu
să te-aducă D-zeu,
să vii iar în satul meu;
să imbli prin sat,
după căpătat.

Să te-aducă Dumnezeu
să vii și la bordeinl meu,
să-te miluesc și eu:
cu cărmoaja cea uscată
pe cea poliță-aruncată;
cu rufa cea lepădată

de cînd era moașa fată ;
c-o păreche de cioareci răi

Crucea (Broșteni)

de cînd era moșu holteiū.

Adunate de N. VASILIU

3 Frunză verde stejărel
ici în vale-n cîrîtel
s-a ivit un voinicel,
nalt la stat și subțirel,
cu meșini, cu cojocel,
cu cușmă creață de miel.
Mă duc mamă după el,
că-î voinic și tinerel,
par-că-î tras printr-un inel
Fețișoara lui spuma laptelui,
ochișorii lui mura cîmpului,
sprincenele lui pana corbului,
mustecioara lui spicul grîului.

—Draga mamei nu te duce,
după tine mult oiū plîngē;
nu-î ficior de merean,
nu-î trăi cu el nicî un an;
da-i ficior de ardevan
peste o sută-î căpitan,
și te-a duce prin pustii,
unde nu-s fete, nicî copii.

—Mă duc mamă, după el,
că-î frumos și tinerel
Maicuță de nu mă-î da,
pe fereastă m-oiū fura,
la lună m-oiū cunua,
și la soare m-oiū judeca
sub un brad m-a îngropa
și n-oiū veni la casa ta.

—Draga mamei nu te duce,
că nu-î vedea părinți și rude,
ci numai munți verzi și cu flori
de dorul nostru ai să mori.

—Frunză verde și-o lălea,
amărită-î vieța mea,

amărită-î de necaz,
n-am inimă să fac haz.
Aleanul ce-l am în mine
nu poate să-l știe nime,
numai unul Dumnezeu
știe aleanul meu.

—Spune maiculiță, spune,
Ce rea boală te răpune ?

—Nu mă răpune nicî un rău,
ci mă răpune dorul tău,
jalea și aleanul meu
ce-l trag pentru tine eu.

* * *

4 Frunză verde cimbrisor
bate murgul din picior,
să mă duc unde mi-î dor,
să trec Oltu în tîrgușor,
să beu vin de-un leușor,
rachiu spirt de-un pușor.
Hai murgule în pas mai tare
s-ajungem în sat cu soare;
hai murgule în pas lupește,
că mi-a dat puica nădejde ;
hai murgule, murguleț,
nu-ți mai face părul creț.
Trage murgu la grăunte
și voinicu la puicuță.
Trage murgu la salaș
și voinicu unde-o mas.
Hai murgule-n pas mai tare
s-ajung la puica cu soare.

* * *

5 Frunză verde peliniță

șede puiul la porțiță
cere apă și guriță.
Apușoară că i-oiți da,
dar guriță n-oiți mai vra,
că mă tem că m-a mușca,
și rana nu s-a usca.
De mușcatura-nveninată
nu găsesc doftori îndată,
numai puiul cu durere
îmi dă leac și-mi dă putere.

Călinești (Botoșani)

—Eu sînt puiul cel dorit,
care-asara n-am venit,
ș-am venit în astă sară
pîn-la a ta căsășoară ;
te-am găsit făcînd sprincene
de m-ai amărit far- de vreme.
De n-ar fi ochi, n-ar fi sprincene
n-ar mai fi pacate grele.
Ochii și sprincenele
fac toate pricinele.

Adunate de GR. GHEORGHIU

6 Frunză verde și-o alună
trece voinicul pe lună
și codrul voios răsună ;
trece hoțul hăulind
din frunziș mereu pocnind.
—Măi voinice, voinicele
ia-ți tăișul de plăsele,
căci se primblă prin potici
trei desagi de iermelici
și de galbeni trei mertici,
iară-n urmă-le călare
vine-o mîndră fată mare
gătită spre măritare.
Ea-î mireasa unui crai
ce se plimbă cu alai
peste munte, peste plai.
Iar copila-î amărită
c-o să fie despărțită
de Moldova mult iubită.
Îi veni-n gîndurile sale
să se roage amar cu jale
ca să iasă-un smeu în cale.
Frunză verde de brad mică
iese hoțul din potică

Mădeju (Suceava)

singur, vesel, făr-de frică
s'apoi zice: »Cale bună ;
unde mergeți împreună,
dragii mei, noaptea pe lună?
de cît la curtea crăiască
mai bine lumea hoțască
lîngă-o inimă frățească.

*Astăzi
preșent*

* * *

7 Frunză verde liliac
așa mi-î bărbatul drag
de-î aștern pe pat un sac
și-î pui un petrol sub cap
și tot zice că nu-î plac;
nuș-ce focu să-î mai fac.
Dacă-î din semînța rea
nu-î mai place slujba mea.
Da ibovnicul săleacu
î aștern un țol de lînă
și sub cap î pui perină,
pe perină-î pui o mînă,
și-l învîrt cum mi-ndămînă
dacă-î din semînța bună
el nu mai cată pricină.

Adunate de C. PAVELESCU

8 Foaie-verde lemn de scaiu
 cată maică cui mă dai,
 nu căta argintului
 și mă da urîtului,
 că argintu șede-n ladă
 și urîtu jos pe vatră,
 și eu șed tot pe cuptor
 și caut ca să mor.

Urîtul vine la mine
 și îmi tot spune cu bine :
 hai puicuță și te schimbă
 și te cată în oglindă,
 și haidem la crișmă-n sat
 să șezi cu oameni la sfat.
 Eu cu oameni oiū vorbi,
 dar cu tine n-oiū grăi.

* * *

9 Foaie verde trei castane
 sui-mă măi puiū calare
 că nu măi pot de picioare.
 Te-aș sui, puicuță hăi,
 dar mi-î murgu dintr'o joi
 și nu duce cite doi.
 Ba duce puiule bine
 dar ți-î rușine cu mine ;
 de ți-î rușine cu mine,
 fă-mă brîu pe lîngă tine
 de ți-î rușine cu brîu,
 fă-mă lumină de său
 și mă pune-n sînul tău ;
 de-î vide că mă topesc

Farcaș (Suceava)

cată să mă răcoresc.
 De ți-î rușine ș-așa
 fă-mă floare de vizie
 și mă pune-n pălărie ;
 pălăriea cu zgărdiți,
 cu puiul sîntem sfădiți,
 cine-ar vrea ca să ne-npace
 mare pomană ș-ar face.

* * *

10 Frunzișoară papagală
 la Focșani între hotară
 este un nuc cu frunza rară,
 unde vin cucii din țară
 și cîntă de se omoară.
 Sus la vîrful nucului
 cînt-un puiū de-a cucului,
 ear mai jos la rădăcină
 cînt-o păserea străină.
 Pe de partea cea mai bună
 păsările se adună
 numai eu o păserea
 avui partea cea mai rea ;
 făcui cuibu lîngă drum,
 într-o crenguță de-alun,
 cîți drumeți pe drum trecea
 toți în cuibu meu zvîrlea
 și din gură-așa zicea:
 »Păserică, păserea
 mută-ți cuibu de-acolea
 că-oiū veni -ntr-o sară băt
 ți-î găsi cuibu stricat«.

Adunate de T. DANILESCU

11 Frunzu verde bubușluiū
 pe malul pîrăului,
 paște murgu Iorgului.
 Murgu paște-nechează,

Iorgu doarme și visază.
 Ce folos de visul lui,
 dacă nu-î și nu-î și nu-î
 ca omul la locul lui.

Tae lunca de divale
şi răchita din carare,
ca să se deschidă cale
să treacă Iorgu calare,
cu cămeşă mîndră floare,
spalată de fată mare,
cu sopon de trei parale,
uscată la ţîţişoară,
cu foc de la inimioară.

—Iorgule cu calul breaz
treci la mine peste iaz.
Sui pe cal şi treci la mine,
să-ţi dau pîne şi masline
şi rachiu de tescovine.
-De te-aş mai duce prin moră
nu mai e cum a fost eară.

* * *

12 Frunzu verde fir de linte,
măi bărbate-am prins la minte,
ia cănipa şi mî-o vinde,
şi mî-o vinde fără de preţ,
că eu luna nu lucrez;
marţi e zi de sărbătoare,
atunci capul că te doare ;
mercuri e de fată mare,
joia pentru dobitoace,
vinerea că nu se toarce,
sîmbătă de amează-n jos
mă lau şi mă spăl frumos.
Duminică dimineată
mă pornesc la iarmaroc,
cu barbatu de dîrlog,
de mî-o da un leu şi opt
l-oîu da cu curmeiū cu tot;

Dolhasca (Suceava)

iar de nu mi s-a plăti,
într-o gîrlă l-oîu zvîrli,
cu dînsu n-oîu mai veni.

* * *

13 Sus în naltul ceriului,
jos la umbra teiului,
la fîntîna grecului,
este-un pat rotat de brad,
şi cu stîlpîi că-s de fag.
Dar pe pat ce-î aşternut ?
Iarbă verde de pe Prut.
Dar pe pat cine-î culcat ?
Vasilică mort de bat.

Dar sub capu-i ce i-a pus ?
Perinuţă de hurmuz.

Dar la capu-i cine şede ?

Mărioara păun verde,
cu basmaua umbră-î face
cu mînica vîntu-î trage.

—Măi Vasile, Vasilică,
orî te scoală, orî tu mori,
că mie-mî vin peţitori.

—Eu atuncea m-oîu scula,
cînd de acestea tu mi-î da:
mure coapte-n postu mare,
gheaţă rece-n miez de vară,
şi caş dulce-n miez de iarnă.

—Orî te-î scula tu, orî ba,
eu de-acelea nu ţ-oîu da.

—Tu proastă nebună hăi,
murile ţi-s ochii tăi,
şi caşul ţi-î faţa ta,
iar gheaţa ţi-î inima,
tu te temi că te-oîu lăsa.

Culese de T. C. IONESCU

4/II 1136

14 Ş'apoi frunza treî văzdoage
 la crîşmuţà-ntre priloage
 țin orînda treî jidauce,
 rachiū bun de treî soroace
 și vinuţ de treî priloage
 cine bea copii nu face.
 Ci știut ¹⁾ și mama mea
 că m-ar face singurea
 se ducea și ea de bea
 de copii nu mai făcea;
 c-am fost una la părinți
 ca și luna printre sfinți,
 fără frați, fără surori
 ca și luna printre nori,
 fără frați, fără surorele
 ca și luna printre stele.
 Părinți-mi, puțină avere,
 mă țineaū de-o mîngiere;
 ș-a venit un blastamat
 și capul mi l-a legat
 ca pe-un dobitoc la gard
 și s-a dus și m-a lasat.

* * *

15 Ş'apoi frunză și un pelin
 aferim, bade, aferim;
 nu-ș-ce ²⁾ fel de aferim
 tot la luna ne-ntîlnim
 ș-atuncea ne pontuim. ³⁾
 Da de-avem să ne iubim
 dă mîna să ne tîlnim;
 da de-avem să ne lăsăm,
 dă mîna să ne iertăm.
 Tu te duci, bădiță, duci,
 tu te duci la București,
 mă rog să nu zăbăvești.
 Tu de nu-î veni o lună,

1). Să fi știut.

2). Nu știu ce.

mi-î găsi pe cîmp nebună;
 și de nu-î veni o vară,
 mi-î găsi uscată coarnă;
 și de nu-î veni vr-un an,
 mi-î găsi moartă-n divan
 cu mîna-ntinsă la tine
 ca să vadă orî și cine
 c-am trăit odată bine.
 Să calci piatra cu stîngul
 ș'apoi țărna cu dreptul,
 și să dai țărna-ntr-o parte
 să iasă oasele toate
 să vezi dragostea ce poate.

* * *

16 Am pus șaua pe doi cai
 și m-am suit sus la raiū
 da-acolo cînd am intrat
 ce-am văzut m-am bucurat:
 trupuri albe sopenite
 de păcate izbăvite.
 Ş-am pus șaua pe-un cucos
 ș-am făcut la iad în jos;
 da la iad ce am mai văzut!
 trupuri negre și cernite
 de popă nespovedite
 de păcat neizbăvite.
 M-am suit într-o zăbrea ⁴⁾
 ș-am văzut și mîndra mea
 zece draci pe ia ședea,
 toți în bice că-î plesnea
 sîngele din ia sărea
 și-n pahar o sprijinea
 da barbatului de bea
 că n-a fost stăpîn pe ea.
 Ş-acolo ce-am mai văzut!
 Cîrșcă iadul și ne cheamă

3). A se pontui, a se înțapa cu vorba.

4). Un copac.

să merem să ne dăm samă.
 Tacî iadule nu cîrșca,
 noi sama atunci ne-om da
 la lumea de-a doilea
 or prinde a ne judeca;
 nu ne-or judeca pe unt,
 numa pe cum am făcut;
 nu ne-or judeca pe dat,
 ci ne-or judeca pe fapt.

* * *

17 Frunzișoară de doi nuci
 să te duci, bădiță, duci
 să te duci la București.
 Eu culeg la florî domnești;
 da iară el mî-a poroncit,
 garofele să le trimit,
 că și eu i-am poroncit;

Neagra-Șarului [Suceava]

că le-aș trimite pe omăt-
 omătul le-a digera,
 puiul meu nu le-a lua.
 Și le-aș trimite pe brumă-
 ș-apoi brumă le a îngheța.
 Le-aș trimite pe soare -
 soarele cam prea ferbinte
 și le-a duce veștejite.
 Da le-oiu trimite pe lună-
 că luna-î mai răcoroasă
 și le-a duce mai frumoasă
 pîn la puiuțul acasă.
 Cînd a fi vremeța bună
 le-a purta puiu-n cunună;
 cînd a fi vremeța ră,
 le-a purta puiu-n cură
 să-î treacă de jalea mea.

Adunate de S. MIHĂILESCU

Medicină Populară

Boalele principale cunoscute de popor și chipul cum le lecuesc babele

I. DE DIOCHIU

Cînd cine-va e bolnav de diochiu, îl doare capul cum-
 f'it, e năuc de cap, îi huesc în una urechile, nu poate
 mînca, are vărsături și o slăbie în tot trupul.

Boala provine din multe cauze, dar mîai ales din privi-
 rea a celor *întorși de la țită* ¹⁾. Se dioache copîii frumoși,
 cărora mamele le fac *benchi* ²⁾ în frunte, vacile grașe mîn-

1). Intors de la țită e acela care, fiind întărcat o dată, maică-sa fi dă a doua oară țită peste 3 sau 4 zile, cînd să îmbolnăvește.

2). Benchiu e o pată neagră, făcută în fruntea copiilor mici, cu cerneală ori funingine; ea să nu fie deocheti de cei ce i-ar vedea.

dre și pulpoase, cărora li se leagă la coadă o cordea roșie spre a fi ferite de diochiu, cai frumoși, viței grași etc.

De diochiu se tămăduște bolnavul (fie el om sau animal) prin descântice de diochiu.

Cei bolnavi de diochiu se lecuiesc ast-fel :

Să ia apă neîncepută, se stinge în ea 3 grămăgioare de câte 3 cărbuni aprinși, și apoi să descântă în vas cu un cuțit.

Dacă în timpul descântecului, baba cascade și cărbunii cad la fundul vasului, netăgăduit bolnavul fu deochiat. Cu apa descântată bolnavul se spală pe la ochi, pe frunte, pe gât, pe piept etc. și după ce a băut din ea de 3 ori, restul se zvîrle ori pe un câne, ori pe un par, lăsându-se vasul în care s'a descântat în el pînă a doua zi.

Unele descîntătoare toarnă din apa descîntată și la țîțina ușei.

II. CEL PERIT

Orî-cine are cel perit; omul se naște cu el. E de ajuns să-l zădărești cu mîncări iuți, prea sarate, cu acrituri, etc. și el iese. Ardeiul roș, mic și iute, se pare în popor a fi pricina cea mai mare a iscărei celui perit; crapul vechiu și sarat încă îl stîrnește.

Cel perit se arată mai ales la nas; el se tămăduște cu greu. Zama de măr dulce, de sovîrf și cimbrisor de câmp e bună cînd boala e ușoară. Descîntece de cel perit de și sînt, babele nu prea spun, temîndu-se a nu-și perde leacul.

Bolnavilor de cel perit, cînd boala e grea, li se dă salce, ba une-ori chiar *fumuri*. Fumatul tutunului, care se întinde tot mai tare în popor, așa că-l fumează, nu numai bărbații și femeile, ci și copiii, se crede a fi un leac foarte nimerit pentru cel perit; unia se spală chiar cu zamă de tutun fert la bubele de pe nas.

Cel perit se face și în gît și atunci cei bolnavi sunt răgușiți. Unora cel perit li strică nasul.

III. CĂȚĂI DE TURBA

Cățaii de turbă se iscă la cei ce-î doare capul groaznic și îndelungat; ei își iaă naștere cînd mînînci ce-va ce ți s'a dat pe fereastă. Cățaii de turbă se fac pe dosul limbei. Babele îi frig cu un ac înfierbîntat în lumînare. Ele zic dese orî, că dacā bolnavul nu aleargā la timp la ele, cățaii a-veaū să sboare în cap și omul să turbe. Cățaii de turbă aū forma unor beșicuți și-s une-orî mai mari, alte orî mai mici, după vechimea boalei.

Descîntice pentru cățai de turbă n-am putut afla.

(Va urma)

M. LUPESCU

Superstiții

- 1). Cînd mămăliga se uită nesaratā, e a bine.
- 2). Cînd arde scrumul pe fundul ceaunului, are să vremuiască.
- 3). Cînd sar scînteii din foc pîrîind, aū să-ți vinā oaspeți.
- 4). Cînd în fața ți se lasā paingāni mici, iți vine o rudā.
- 5). Cînd găina cîntā cucoșește, nu-ī a bine.
- 6). Cînd găina face ouă părăsite, nu merge bine în gospodărie.
- 7). Cînd cucoșul cîntā în prag, aū să-ți vie musafiri.
- 8). Mîțā orî motan negru, cucoș negru și cînele negru aduc bine la casā.
- 9). Cînd rămîne mămăligā lipitā pe ceaun, să n-o mînînci cā-ī napaste.
- 10). Cînd se răstoarnā zestrea fetelor mari, sămneste cā aū să se mărite.
- 11). Cînd pocnește în casā nu-ī a bine.

12). Când cad fetele pe neștiute în ziua de Bobotează, semn este că se vor mărita.

13). Când îți iese cu cofa plină înainte, îți merge bine ; când îți iese cu cofa goală, îți va merge rău.

14). Cu popă și cu iepure cine să întâlnește la drum, bine nu-ți merge ; de te întâlnești cu popă zvârle în urma lui pae ori fin, c-atunci nu-ți va merge rău. De te întâlnești la drum cu țigari ori jidani, îți va merge bine.

15). Cine la Bobotează își vîră pușca în apă, la ea când va merge la vînătoare va trage mult vînat.

16). Când vaca fată numai bouți, e semn de noroc în gospodărie.

17). În an mare nu e bine să te însori.

18). Când pe lună o mîncă vîrcolacii, va fi războiul ori răzmiriță.

19). Când face cine-va casă, dacă voește să știe de va fi locul acela cu noroc ori nu, să pue sara acolo o oală nouă plină cu apă neîncepută ¹⁾ și dacă dimineață oala va fi prelinsă ²⁾ e semn bun și acolo să-și clădească casă, iar de-o va găsi goală, să fugă de acel loc, că-i fără noroc.

20). Când zburdă vitele și porcii cu pae în gură, vremea are să se strice.

21). Când latră cînele, face o pustiu.

22). Când pe o casă va cînta cucuveuca, trebuie să moară din acea casă cineva.

23). În foc să nu stupești nici odată, că-i păcat și te spuzăști ³⁾.

24). Înapoî noaptea să nu te uiți, că nu-ți bine.

25). Când ți să pare că te strigă cine-va, nu-ți a bine.

26). Când ușa se deschide singură, are să-ți vină cine-va.

1). Apă neîncepută se zice aceea din care n-a băut nimeni când o aduce de la fîntînă, aducătorul nevorbind cu nimeni când o aduce.

2). Prelinsă, sau cînd dă peste margini

3). Când cine-va se spuzește face un fel de arsură la buză.

27). Copiilor mici să nu li se tae unghiile, că n-au cu ce se apara de necuratul.

28]. Când eşi din casă şi leşi copilul în albie ¹⁾, singur, să pui lângă el mătură ori un cuţit, ca să nu între necuratul în el.

29). Când la casa gospodarului mor mîțele ori fug, e sămn rău.

30). Jugul boilor să nu-l pui pe foc, că nu poţi muri şi numai te chinueşti.

31). Pui de găină de cîntă în găoace, e nazdravan.

32). Când îţi curge singe din nas, îţi va muri o ruda.

33). Şoarecele care va mânca nafură din ziua de Paşti, se face liliac.

34). Chiperul şi sarea din solniţă de se varsă, te vei sfădi cu casnicii.

35). Când focul vijie şi hueşte, te vei sfădi cu cine-va.

36). Acul cînd îl dai împrumut, să-l înfigi în ceva şi decolo să-l iee cel căruia îl împrumuţi, de voeşti a nu te sfădi cu el.

[Va urma]

Culese de M. LUPESCU

DIN JOCURILE COPILOR DE LA ȚARĂ

DE-A PETRECU

Petrecu este un joc al copiilor de la sate. Cu acest joc își petrec copiii de pe la unele sate din județul Vlașca, mai tot timpul iernei, chiar și al toamnei, când cultivatorii nu au ocupațiuni prin țarine și s-au strîns pe acasă.

Se strîng băeții cam tot de o samă, adică de 11, 12 și 13 ani și mai mici, cari sînt vecini, la un loc mai deschis, unde casele sînt rari, și se apucă de joacă. Mai întăi se

8) Albia e covașica în care se leagăna copiii țaranilor și în care se scaldă.

însoțesc, deosibindu-se în două cete, cam care se potrivește între dânșii, și fie-care ceată să aibă cel puțin 6, 7, 8 sau 10 băeți. După aceia trag sorți să vadă care ceată cade la vacă și care afară. Vacă se numește o grămadă de gunoae făcută de dânșii, peste care mai pun și straele cele mai grele spre a fi mai ușori la fugit. Aci șed și băeți mai mici cari nu se pot juca. Sorții se trag de câte un băet din fie-care ceată ast-fel: iea unul dintr-o ceată două paie sau bețișoare, unul mai lung și altul mai scurt. Aceste bețișoare sau paie, le ascund în mână, mâna fiind bine închisă și nu lasă a se vedea de cât capetele lor, care sînt eșite afară spre a se putea trage de cătră alt băet din ceata a doua. Vine băetul din ceata întâi spre exemplu, și le prezintă la unul din a II-a ceată care trage în sus sau scoate un paiu din acele două. Dacă trage pe cel scurt ceata lui este afară; iar dacă scoate pe cel lung ceata sa trebuie să fie la vacă.

După ce s-au tras sorți și s-a văzut care sînt la vacă și care sînt afară, se începe jocul. Ceii de la vacă încep a ocoli de jur împrejurul grămezei de gunoae de vre-o cîte-va ori, sau cum zic ei: »ocolesc vaca«; cei de afară staū prin preajma celor de la vacă, împrăștiați în toate direcțiunile. După ce ocolesc vaca de vr-o cîte-va ori cum am zis, se iaū după cei de afară. Aceia se păzesc să nu-țiaie, cum zic ei, adică să nu poată pune mîna, vr-un băet de la vacă, pe vre unul de afară, căci atunci trebuie să cadă, adică să șadă pe gramada de gunoae fără a mai lua parte la joc, fiind căzut.

Dacă cei de la vacă pot ca să-ı tae pe toți cei din afară și să-ı facă să cadă toți, atunci cei de la vacă es afară; iar cei de afară le eaū locul la vacă. Se întîmplă însă ca cei de la vacă să nu poată reuși așa de ușor a-ı băga pe cei de afară la vacă, din următoarea împrejurare: ca cei de afară să poată căpăta iarăș pe tovarășii lor căzuți,

şi lucrul e foarte lesne, pentru că e destul ca unul de afară, să treacă, din nebagarea de samă a celor de la vacă, pe lângă vacă, şi să fugă iute înainte pentru a nu pune mina pe dinsul vre unul de la vacă, şi atunci toţi cei căzuţi ies iarăş pe la locurile lor.

Cei de la vacă trebuie să aibă o îndoită băgare de seamă: întâi să păzască pe cei de la vacă, şi al doilea să se păzască ei unul pe altul când fug după cei de afară, căci se poate întâmpla ca vre unul de afară să treacă printre ei şi vacă, şi să scoată afară pe cei căzuţi la vacă, sau să treacă printre dinşii, fără ca să fie tăiat, şi să cadă la vacă toţi acei cari au fost în partea de afară, cum a trecut printre dinşii.

Une-orî se întâmplă ca cei de la vacă să taie pe toţi cei de afară, afară de unul mai iute de picior care a scăpat ne tăiat. În cazul acesta, se eaie după dinsul ca să-l taie; el dacă este iute de picior şi poate să facă minciuni, se întoarce repede şi dă printre dinşii şi vacă, şi numai ce auzi: »*A dat vaca*«. Se scoală toţi căzuţii şi se duc pe la locurile lor, şi jocul atunci se ia ca de la început. Când sînt căzuţi dintre cei de la vacă, lucru ce se întâmplă când vre unul din cei de afară a trecut printre dinşii, atunci ei singuri, se lasă a da vaca, ca să scoale pe ai lor. Dar cei de afară, în acest caz, nu vor să dea vaca, mai ales dacă nu sînt căzuţi dintre ai lor tovarăşi.

Alte orî se întâmplă ca să cadă toţi, şi de afară şi de la vacă, şi să nu rămie de cît cîte unul şi afară şi la vacă. Atunci e atunci! Dacă cel de afară e mai iute de picior şi mai dibaciū numai de cît înşală pe cel de la vacă să dă vaca sculîndu-i pe toţi pe la locurile lor. Iar dacă cel de la vacă pe cel de afară atunci cade şi el şi fost la vacă ies afară.. Şi tot așa.

CIMILITURI

Cea mai mare parte din cimiliturile ce vor urma, sînt deja publicate în alte colecțiuni. Unele sînt cu totul inedite, din cari o parte culese de mine însumi și altele comunicate de prietini. Cimiliturile inedite încă, vor fi însemnate cu un*.

Am aranjat în mod sistematic cimiliturile, și am găsit de cuviință că sistemul cel mai potrivit este de a le pune după alfabet și a grupa toate variantele aceleiași cimilituri. Fie-care variantă poartă un număr și numele culegătorului în prescurtare, precum și numărul din colecțiune la care se găsește cimilitura.

Colecțiunile de care m-am servit pentru a aduna acest material sînt :

- Stamati, (Pepelea)*
- Anton Pann, (Șezătoarea la țară.)*
- Ispirescu, (Pilde și ghicitori)*
- Fundescu, (Basmе)*
- G. D. Teodorescu (Poezii populare)*
- Alexandri, (Poezii populare)*
- Baronzi, (Limba romînă)*
- Romînul glumeț ;*
- Sbierea, (Povești) ;*
- Bulgărescu, (In jurul vetrei)*
- Leon Volf, (Voinic înflorit)*
- Leon Volf, (Basmе și povești)*
- Cîteva mai sînt în
- S. Fl. Marian (Ornitologia poporană]*
- Dr. Gaster (Literatura populară).*
- Arsenie (Basmе)*

Afară de aceste colecțiuni, mai este una intitulată *din bătrîni*, tipărită în Transilvania de un culegător al cărui nume l-am uitat, și pe care n-am putut-o dobîndi înăcuma. Prin diferite calendare și foi periodice a-î băga voios de găsit, sînt publicate multe cimilituri : ca
i lor căzuți,

Colecția ce urmează cuprinde peste o mie de variante.

I. ACUL

1. * Am un om mititel
face gardul frumușel.
—————
2. Moșneguțul mititel
face gardul frumușel. Sb. 22
—————
3. Mic, Mititel
face gardul frumușel.
R. gl. 251 ; Bulg. 575
—————
4. Ce e mic, mititel
îngrădește frumușel ?
Isp. 58 Bulg. 185
—————
5. Am un moș
tare mic, mititel
face gardul mărunțel
și frumușel. R. gl.
—————
6. Mic, mititel
înfrumusețesc lumea cu el.
R. gl.; Bulg. 577
—————
7. Am un moș tăricel
dar îi mic, mititel,
face gardul frumușel.
Bulg. 61.
—————
8. Am un par și o nua
și îngădesc cît oiū vrea. L. V.
—————
9. Luciu, lucior
îi pun coadă de fuior.
R. gl. 257.
—————

10. Iliuță trece-n cale
și-și lasă mațele-n vale.
Bulg. 361,
11. Ce fuge mereu la vale
și-și lasă mațele-n cale?
G. D. T.
12. Am un boŭ :
cu coada sparge,
cu capul drege.— Bulg. 124.
13. Dumitrică mititel
cu buricul după el.
Bulg. 361.
14. Sferendache mititel
cu buricul după el.
Bulg. 718.
15. Alecuță mititel
cu buricul după el.
Bulg. 125

II. ALBINA

16. Găinuță
galbinuță
trece marea-n picioruțe.
R. gl.
17. Cimileaga
grava
încunjură dumbrava
și face ciuști in nas la Sava.
Sb. 123.

III. ALUNA.

- 18 * Şede-ntr-un vîrf de neua
și nu se teme c-a cădea

19. Siciită vai de ea
 șede-ntr-un vîrf de nuca
 Isp. 8 ; R. gl. ; G D. T. ; Bulg. 662.

20. Cucuiata, vai de ea,
 stă într-un vîrf de nuea.
 Bar. ; R. gl. 319 ; Bulg.. 244

IV. ANUL ; lunile, săptămînile, zilele, și noapțile.

21. Am un copaciu
 cu doi-spre-zece craci :
 și-n tot cracul cîte patru cuiburi
 și-n tot cuibul cîte șapte ouă.
 Stam ; R. gl.

22. Am un copaciu.
 cu două-spre-zece ramuri,
 în fie-care ramură
 cîte patru cuiburi,
 și în fie-care cuib
 cîte șapte ouă.
 Isp. 51 ; Bulg. 7.

23. Am un copaciū
 cu doi-spre-zece craci :
 în fie-care crac sînt patru cuiburi
 în fie-care cuib sînt șapte ouă,
 și fie-care ou are o parte albă
 și alta neagră.
 Ce să fie aceasta ?

Sb. 146

24. Am un copaciū
 cu 12 ramuri,
 în fie-care ramură
 cîte patru cuiburi,
 în fie-care cuib
 cîte șapte ouă
 jumătate albe

jumătate negre.

Bulg. 19, 154.

25. Am un copaciū
cu două-spre-zece ramuri
jumate.¹⁾ verzi,
jumate uscate;
în fie-care ramură
cîte patru cuiburi,
în fie-care cuib
cîte șapte ouă,
jumate albe,
jumate negre.

G. D. T.

V. APA.

26. Dumbră
Sumbră
face umbră. — Bulg. 353-

VI. APA și GHIAȚA

27. Mama naște fata
și fata pe mamă.

Sb. 147.

VII. ARIA

28. Intr-o tavă spoită
șede o nucă curățită.

Bulg. 469.

VIII. ARICIUL

29. * Merg Pașa pe ulițe
cu trei mii de sulițe.

- 30 Hanțul
zbanțul
cu o mie de suliți

Sb. 114.

1). Jumătate

31. Am un moş bătrîn
şi urcă aracii la deal
Isp. 136 ; Bulg. 5.

32. Un unchiaş ce e bătrîn tare
poartă aracii pe spinare
R. gl. 330 : Bar.

33. Am un moş ;
de bătrîn ce e
duce o mie de araci la spinare.
R. gl.

34. Am unchiaş mare
c'o sută de araci la spinare.
G. D. T. ; Bulg. 4.

IX. ARMA

35. Suflet n-are şi suflet fură.
Bar.; R. gl. 311

X. AŢA de la opincî.

36. * Am o nua lungă
lungă,
îngrădesc o poeată
şi o zahată
şi mai rămăne o bucată ¹⁾;

XI. BALERCA

37. Am o vacă
cu buricul în spate.
Sb. 18.

XII. BANIŢA

38. In pădure născuî,
In pădure crescuî,
acasă dacă m-adusă
curva satului mă puse.
Isp. 83 ; R. gl. ; Bulg. 450.

¹⁾ Comunicată de P Herescu

XIII. BANUL

39. La minte cald,
la mână rece ;
îmi schimb stăpîniî
ca vai de ei,
şi n-am odihnă
nici în mormînt.

Bulg. 556.

XIV. BARABULELE 1]

40. * Ce puî una
găseşti două ?
ce puî două
găseşti nouă ? 2]

41. De desubt prescure,
de-asupra pădure.

Sb. 96.

42. Mă dusei in pădure
săpăi ouă de bobice 3]
săpăi nouă
lăsăi două
că bobiciî iar se ouă.

Bulg. 588

XV. BARBA.

43. Fetele şi femeile n-aū
şi nici nu doresc să aibă ;
bărbaţi o ţin de o podoabă,
dar cînd o aū
cearcă să se cotorosască de ea.

Sb. 73.

XVI. BARZA

44. Trupul, capul mi-î tot una

1] In partea muutelui din judeţul Suceava se zic : bulighine

2] Comunicată de P Herescu

3). In Broţeni (Suceava) se zice vovice

pe-un picoir staū totdeuna,
cāmeşi am nenumārate
şi le port toate-mbracate.

Pan.

XVII. BAŢUL

45. * In pădure naşte,
în pădure creşte,
vine-n sat şi bate. 1)

46. In pădure m-am născut,
în pădure am crescut,
şi-n oraş cum m-aū adus
judecātor am fost pus. Pan.— R. gl.

27. Nu-mī e frică
nu-mī e teamă
cā am capul de aramă
şi piciorul plumbuit. — R. gl.

XVIII BERBECELE

48. * Patru bat, opt opintesc
mīi şi sute se clătesc. 2)

49. Opt opintele
şi patru izbele. — R. gl.

XIX BICIUŞCA

50. * Am o gīscă cioantă
boantă
cu grumajūi ciobīrlan 3)

XX. BIRUL

51. Ce e greu pe casă ?

Bulg. 308

XXI. BISERICA

52. * Am o ulcea

1) Comunicată de M Lupescu din Broştteni

2) Comunicată de T Danileseu

3) Comunicată de Lupescu

pistricea
cîntă cucoșii în ea. 4)

53. Am o ulcea
petricea,
și cîntă doi cucoșei în ea.
Sb. 148
54. Am o ulcea pestriță
cîntă cucoșii în ea. — Bulg. 89.
55. Tună
văgăună
ciorile s-adună. — R. gl. 246.
56. Sus tună
jos resună
ciorile la cuib s-adună.
Bar.— Bulg. 663.
57. Sus tună
jos răsună
ciorele s-adună G. D. T.—R. gl.
58. Tărtăcuță vînată
gurguiată cumătră
G. D. T. — Bulg. 733.

XXII. BOLOVANUL.

59. Bumburel rostogol
n-are stare pe ogor.—Bulg. 178.

XXIII. BORCANUL

60. Din pămînt ca Adam sînd zidit,
pe roată ca sfîntul Gheorghe tras,
în cuptor ca cei trei cuconî ars ;
cînd trăiam, de toți eram cinstit,
mă luaū în mîni și mă pupa;
iar cînd ca toți și eu am murit,

4) Comunicată de P Herescu

nu s-a găsit cine a mă îngropa.

Pan.—R. gl.— Bulg. 322.

XYIV. BOSTANUL (Dovleacul)

61. Hurduz

burduz,

din Țarigrad adus

sub laiță pus — Sb. 89

62. Gheme strânse

funiî întinse — Sb. 90.

63. Am un bordeiū

plin de vițeî

până nu sparg bordeiul

nu se văd vițeii. — Isp. 141.

64. Am un bordeiū

cu vițeî,

până nu sparg bordeiul

nu pot scoate vițelul. — Bulg. 8

XXV. BOUL

65. Mic cît fuseiū

din patru fluere ziseiū,

dacă muriū

in hore jucăiū. — Pulg 566.

66. Mic căt fuseiū

din patru flueră ziseiū ;

dacă mare mă făcuiū

pământul răsturnăiu ;

dacă muriu

în hore jucăiū. — G. D. T.

67. Cînd naște

patru cunoaște ;

1) Aceiaș cimilitură însămneară și harbuză!

dacă moare
joacă-n hoare ;
cît trăește
pîmântul' înegrește.— Bulg. 289.

XXVI. BRADUL

68 In pădure născuiū
în pădure cresciū,
acasă de m-aduse
să joc in horă mă puse.
Bulg. 475

XXVII. BRAGA

69. Dobra subțirica
umple putinica
Isp. —R. gl. 272.— Bulg. 317.

XXVIII. BRICIUL.

70.* Am un bou balan
paște pe munte de ciolan 1)
71. Am un cal de fer
paște pe un munte de os
Isp.—Bulg. 15.

XXIX. BRIȘCA

72. Am o vacă
nădrăvancă,
și prin șolduri
îi tot bolduri.
Stam.— R. gl.

XXX. BROASCA UȘEI

73. Ziua in plimbare.
mereū mă pornesc,
noaptea mă pun iară
casa să păzesc.— Bar.

Adunate și rînduite de A. GOROVEI

1) Comunicată de T. Daniulescu

